

„...az idő hogy lejár...”

Kertész Józseffel – kollegiálisan Jóskával – éppen ötven éve találkoztam az Erdőművelés Tanszéken *Majer Antal* szobájában. A professzornak a kiegészítő erdőesztétikai előadásához olvastunk verseket, melyeket a tanár úr gyűjtött össze. Olyan versszakokat, rímeket, amelyekben fő- vagy epizódszereplők voltak a fák, növények, az erdei életközösség. *Sándor Erzsé, Németh András, Szabados János, Jáger László*, csupa mérnökhallgató között egy kellemes orgánumi technikum diák, *Kertész József*. Jó volt hallgatni.

Azután az évek – mint homokóra – fordultak, és legközelebb az OEE 1990-es tisztújító közgyűlésén találkoztunk. Technikusi alelnöknek választotta a tagság, és egyben az Erdészeti Lapok szerkesztőbizottságában tevékenykedett majd’ egy évtizedig. „Napi és éves gondok örlik fel a hivatásszeretetet”, írja „Erdőköltészet” című írásában és hasonló címen rovat indítását javasolja, mert „fontos feladat az, hogy megőrizze, ébren tartsa az erdő szeretetét, a hivatástudatot, az ágazati és egyéni felelősségvállalást.”

A szakajtó olvasóitól azt kérte, hogy küldjenek verseket, mert „lapunkban

hónapról hónapra lesz helye az érzelmi életet meghatározó, a hivatásszeretetet ápoló erdőköltészetnek”.

Hogy gondolatából nem sok lett, az nem az ő hibája.

Életét – mely ez évben zárta le a hetedik évtizedet – meghatározza az irodalom, a művészetek iránt érzett elkötelezettsége, különösen ott, ahol a középpontban az erdő áll.

Hogy enyhítse azt a véleményt, miszerint „az erdészek nem látják a fától az erdőt, a varázsos, összetett világot...” Ahol csak tehette, foglalkozott irodalommal, beszédtechnikával, hogy minél pontosabban adhassa át a költők gondolatait.

A Visegrádi HCs titkárákét alapelve volt, hogy az erdészeti ágazat tevékenységét mindenekelőtt szűk környezetüktől kezdődően kell elfogadtatnunk. Innen kiindulva tudjuk megértetni a szélesebb társadalommal, hogy miféle munkát végzünk egyáltalán. Számptalan külföldi tanulmányutat szervezett, ahol a szakmán kívülieknek a történelmi ismereteink hiányosságaira felhívó tájékoztatóiban – ha csak alkalmuk nyílik – mindig ott találjuk az erdőt, az erdészt.

Régióképvisezőként a legmesszebbmenően támogatta a határon túli vándor

dorgyulések megszervezését. És mivel véleménye szerint a Bedő- és Kaán-díjazottak között csak elvétve lehetett technikusokat találni, kezdeményezte a *Deckrett József* Emlékérem megalapítását.

De „mennyi munka maradt végezetlen...” még most is, pedig minden alkalmat kihasznál, ha felkéri, hogy irodalmunk gyöngyszemeit interpretálja.

No és tolla sem pihen, mert ha az erdő látványa, illata, hangjainak fensége úgy kívánja, mindezt papírra is rögzíti.

József! Isten éltesse:

Pápai Gábor

Kedves Kollégák, az Erdőfeltárási Szakosztály tagjai!

Pankotai Gábor Professzor születésének 100. évfordulója közeledtével sokan kezdeményezték, hogy a Nyugat-magyarországi Egyetem Botanikus Kertjében sok neves professzor (Modrovich Ferenc, Bezzegh László, Káldy József professzorok) szobra mellett jó lenne Pankotai Gábor szobrát is elhelyezni.

Dr. Péterfalvi József intézetigazgató, szakosztályunk tagja, aki egyben az Erdészeti Szállítástan Tanszék sok névváltozáson keresztül ment jogutód intézetének, a Geomatikai, Erdőfeltárási és Vízgazdálkodási Intézet vezetője hivatalosan megkereste dr. Lakatos Ferenc egyetemi tanár dékánt, kérve a szobor felállításának engedélyezését. Dr. Faragó Sándor egyetemi tanár rektorral történt konzultáció után mindketten méltónak találták dr. hc. dr. Pankotai Gábor életét és munkásságát arra, hogy emlékét születésének 100. évfordulója alkalmából a szobor felállításával megőrizzük.

Pankotai professzor munkásságát mindannyian jól ismerjük. Az erdészeti útépités, az erdészeti szállítástan és az erdészeti vízgazdálkodás területén iskolateremtő egyéniség volt. Az általa lefektetett elvek szerint kiképzett erdőmérnökök a társágzatokban is elismert szakemberek lettek. A tanszék, az Erdőmérnöki Kar és az Erdészeti és Faipari Egyetem vezetőjeként megteremtette az erdőmérnök képét, amely a biológiai (most ökológiai), műszaki és közgazdasági ismeretek és tudás egységében jelent meg. A szorosan vett szakmai képzésen túl hangsúlyt fektetett az általános emberi, mérnöki viselkedéskultúrára nevelésre is.

Természetesen tudjuk, hogy a szobor felállítását ezek ismeretében mindenki támogatni tudja (életünket és vérünket.), de most jön a „zab” probléma, vagyis a piszkos anyagiak. A szobor megvalósításához anyagi támogatásokat kérjük. Mivel ilyenkor az a legnagyobb probléma, hogy mekkora legyen az összeg, ezt nehéz meghatározni. Mindenki természetesen anyagi lehetőségének függvényében dönt erről. Minden adományt tisztelettel megköszönünk, a szobor elkészítésének költségeit ismerve a kedvező, talán nem megerőltető összeg a 20 000 Ft lehet, amit esetleg részletekben is, a havi költségvetés ismeretében meg lehet célozni.

A szobor avatását az Erdőmérnöki Kar évnyitó ünnepségének napjára tervezzük (várhatóan 2014. szeptember 9.), amihez a szobor három hónapos elkészítési idejét figyelembe véve június 10-ig kérjük a támogatás elküldését.

Az adományokat az Országos Erdészeti Egyesület bankszámlája fogadja: **10200830-32310126-00000000** amelyhez a Közleménynél: a „**Pankotai szobor támogatás**” megjegyzést kell feltüntetni.

Az erkölcsi és anyagi támogatást megköszönve:

Dr. Péterfalvi József
intézetigazgató

Dr. Kosztka Miklós
professzor emeritus

Kálmán Miklós
szakosztály-elnök

Zambó Péter
OEE elnök